

derved. Jeg har iøvrigt yttret, at, naar der er Spørgsmaal om at give en ny Lov om den omhandlede Gjenstand, og ved Hjælp af en Forhandling af Rigsdagen, som ikke udelukkende holdt sig til, at man vilde have det Forslag, som engang foreligger, uden Hensyn til, om det var godt, eller ikke, men gif ind paa de Forbedringer eller Forandringer idetsmindste, som Communalloven kunde modtage, og som ere overeensstemmende med den almindelige Retning, kunde man ogsaa meget gjerne komme til det Resultat, at der blev en Klasse af mindre betydelige Grundeiere, som ogsaa kunde faae Deel deri. Jeg troer virkelig, at, naar de først fik det, vilde de sætte mindre Pris derpaa, og at der vilde være meget Faa af dem, der vilde have Lust til at tage Deel i de communale Anliggendes Bestyrelse. Det er Noget, som kræver Tid, naar man skal sætte sig ind deri, naar man skal deeltage i de mange Møder, som finde Sted i de communale Anliggender, og udføre de enkelte Undersøgelser, som overdrages til de enkelte Medlemmer; det fordrer virkelig mere Tid, end de meget smaa Besiddere eller Besiddelsesløse ere istand til at affee. Jeg maa ogsaa her gjøre nogle Bemærkninger om, hvilke forunderlige Misforhold man i saa Henseende vil faae ved, at man søger at gjøre Omændringer paa Landet, uden at gjøre det i Kjøbstæderne. I Kjøbstæderne er Deeltagelse i Repræsentantvalget indskrænket til Grundeierne og Borgerne, i Kjøbenhavn til de Næringsbrugere, som have en vis ikke ubetydelig Eiendom, eller svare 5 Portioner Næringsstat, hvilket vel ikke er saa meget betydeligt, men dog saa stort, at en overmaade stor Andeel af Borgerne udelukkes.

Det synes altsaa forunderligt, at paa Landet Enhver, der er 25 Aar gammel, som svarer en nok saa ringe Afgift, skal være Valger, uagtet der i Kjøbenhavn skal svares en Næringsstat, der efter de nærværende Forhold — thi Næringsstaten forandrer sig — vel udgjør 10—15 Rbd. af Enhver, der er Valger, foruden at den, der svarer Saameget i Næringsstat, svarer maaskee 3 eller 4 Gange Saameget i andre Afgifter, s. Ex. i Fattigstat. Der opstaaer vistnok af denne stykkevisse Behandling af Sagen et Misforhold, som deels vil i og for sig være stødende, deels vil opvække Klager fra andre Sider, hvorfor jeg ogsaa maa gjøre opmærksom paa, at man maa tage sig i Agt for at give en Lov for Landcommunalvæsenet, som Kjøbstæderne ikke siden kunne lægge til Grund, uden at fordærve deres eget Communalvæsen. Jeg troer altsaa, at, hvis man allerede nu vil have en Lov, som forandrede Communalbestyrelsernes Sammensætning paa Landet, maatte det ske i en temmelig maadeholden Retning, saa man alene forandrede det, som paa Grund af de Forhold, som i den senere Tid ere indtraadte, ikke længere ere pæfende, hvortil jeg regner, hvad Sogneforstanderskaberne angaaer, Retten til at tage Sæde deri for dem, der ere 32 Edr. Hartkorn, og at, hvad Amtsrådene angaaer, den Forret, Sædegaardseierne have, ophæves, i hvis Sted noget Andet maatte sættes. For at lempe sig noget efter den almindelige Mening, kunde ogsaa en indskrænket Valgret, en Valgret, som kun indbefattede en vis Deel af Communalbestyrelsernes Medlemmer, maaskee gives dem, som havde en mindre Qualification, end Anordningen af 13de August 1841 foreskriver.